

HARLEQUIN[®]

Stars of Romance

2
Roman
Bir Arada

Debbie Macomber
Penny Jordan

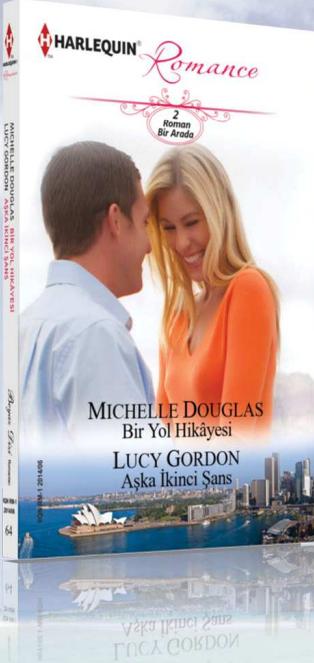
Yaz Düğünleri

HQN SR-1 2014/06

NEW YORK TIMES & USA TODAY bestselling authors

BAYİNİZDE !

H HARLEQUIN®
™ *Beyaz Dixi*

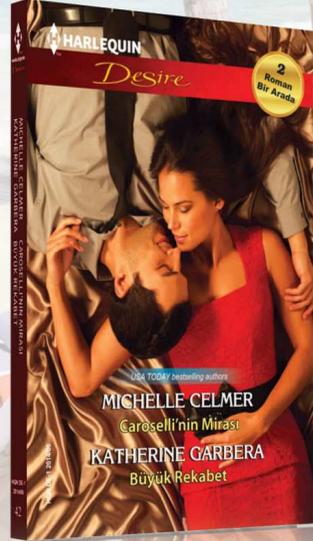

MICHELLE DOUGLAS Bir Yol Hikâyesi

Birlikte uzun bir yolculuğun başlangıcı... Quinn Laverty, iki oğluyla birlikte ülkenin diğer ucunda, yeni bir hayat kurmaya karar vermişti. Ailesi tarafından reddedilince, hayatını çocuklarına adanmıştı. Hava yolu grevinin, bütün planlarını bozması sebebiyle Sydney'e yakışıklı politikacı Aidan Fairhall ile birlikte yolculuk yapmak zorunda kalır. Bu ikisi için de hayatlarının en beklenmedik yolculuğu olacaktır...

KATHERINE GARBERA Büyük Rekabet

Jessi Chandler iş adamı Allan McKinney ile hiçbir zaman uyuşmamıştı. Ona göre ne kadar yakışıklı olsada küstah, kendini beğenmiş ve çok bilmiş kalacaktı. Özellikle aile şirketinin başına geçtiğinden bu yana. Allan ise onun fiziksel çekiciliğine karşı koymakta zorlanıyordu. Çareyi onunla uğraşmakta bulmuştu. Şirketin yanı sıra ortak bir noktaları daha vardı onları birbirine muhtaç eden. Bir çocuğa vasilik yapmak! Allan, bazen çekilmez olsa da Jessi'ye duygusal yönünü göstermekten çekinmiyordu artık. Zamanla aralarında bir bağ mı oluşuyordu acaba?

Yaz Düğünleri

DEBBIE MACOMBER
Gökkuşığı Altında

Penny Jordan
Aşk Ölmez

Harlequin Stars of Romance

ISBN 978-605-339-220-0

İngilizce Adı: HASTY WEDDING

Türkçe Adı: GÖKKUŞAĞI ALTINDA

Copyright © 1993 by Debbie Macomber

İngilizce Adı: THEY'RE WED AGAIN

Türkçe Adı : AŞK ÖLMEZ

Copyright © 1998 by Penny Jordan

Yayının Adı: Harlequin Stars of Romance

Tüzel Kişiliği: Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona

Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi

İmtiyaz Sahibi ve Uyuşu: Berkant Yıldırım T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuşu: H. Rıza Bankoğlu T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1

Kadıköy – İstanbul – Türkiye

DEBBIE MACOMBER

Gökuşuğu Altında

Çeviri
Nilgöl Özbörek

Stars of Romance

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

ROMANIN KARAKTERLERİ

Reed Tonasket

Kızılderililere ayrılmış bölgede yaşayan melez, ağaç oyma sanatçısı

Clare Gilroy

Küçük bir kasabanın kütüphane memuru

Jack Kingston

Clare'in uzatmalı sevgilisi

Erin Davis

Clare'in en yakın arkadaşı

Gary Spencer

Reed'in en yakın arkadaşı

Ellie Gilroy

Clare'in annesi

Leonard Gilroy

Clare'in babası

Jim Daniels

Şerif yardımcısı

~ GİRİŞ ~

‘*NEDEN o?*’ diye kendi kendine sorarak, Reed Tonasket Tullue kütüphanesine girdi. Clare Gilroy danışma masasının önünde ayakta duruyordu. Okuma gözlükleri güzel burnunun üzerine düşmüştü. Dış kapının açıldığını duyarak başını kaldırdı ve her zamanki gibi onu görünce Reed’in kalbi sızladı.

Sanki Clare, Reed’i görünce nefesini tutmuştu. Korkuyormuş gibi. Ondan değil ama yapabileceklerinden. Gençliğinde yaşanan olaylardan dolayı sorun çıkarıcı bir tip olarak ünlenmişti. Yarı Kızılderili olması kasabada dolaşan söylentilere tat katmıştı. Bazıları gerçektir ama diğerleri tam anlamıyla hayal ürünüydü.

Bilge bir adam olan büyükbabası, Reed’in beyaz olan yanının değerini bilmesini isterdi. On ile on iki yaşları arasında Reed, Kızılderililere ayrılmış arazinin dışında okula gitmişti. O güne kadar kendini beyaz değil, Tullue kabilesinin bir ferdi olarak düşünmüştü. Ne beyaz adama benzemek istemiş ne de annesinin halkının düzenine ayak uydurmak... Ama büyükbabası öyle istediği için Reed, kasabadaki beyaz adamın okuluna gitmek zorunda kalmıştı.

O yıllar hayatının en kötü yılları olmuştu. Okulda ona meydan okuyan her çocukla dövüşmüştü. Gördüğü kadarıyla herkes de ona meydan okumuştur. Bazen iki ya da üç çocukla birden dövüştüğü olurdu. Öğretmenlerine karşı gelmiş, otoriteye direnmiş ve henüz ilkokuldayken Tullue okulundan kovulan ilk çocuk olmuştu.

Söylentileri besleyen belki çehresindeki belirgin Kızılderili tipi idi ya da gür ve siyah saçlarını kalın örgüler hâlinde toplamasıydı. Tullue’da bu kadar ilgi görmesinden eğleniyordu ancak dürüst olması gerekirse, bunu anlayamıyordu.

Aslında son zamanlarda bayağı sakinleşmişti ancak kasabadaki hiç kimse bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Clare Gilroy’un da fark etmediği kesindi. Ne zaman kütüphaneye girse, Reed’i endişeli bakışlarla izlerdi. Sanki onun birden sıçrayıp, kitap dolabının tepesine çıkacağından ve canhıraş bir savaş çılgınlığı atacağından korkar gibiydi. Kaldı ki, Reed aşırı tepki gösterebilirdi. Clare söz konusu olduğunda öyle bir şey yapmaya meyilliydi.

Reed, ona duygularını açmak için kıvranıyordu ancak sözler Kızılderililere göre değildi. Kendini tam bir ahmak yerine koymadan, onun çekimine kapıldığını söylemenin bir yolunu bilmiyordu. Kültürel farklılıklarının arasındaki koca uçurumu kapatacak kadar güçlü bir sevgisi olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Kendisi yarı Kızılderiliydi, Clare ise çok güzel, Britanya kökenli bir Amerikalıydı. Yaygın deyimiyse; bir Anglo...

Reed kütüphanenin arka tarafına, macera romanlarının olduğu bölüme doğru ilerledi. Clare'in bakışlarının onu izlediğinin farkındaydı. Her zaman olmasa da, o gün birkaç saniyeliğine de olsa onun ilgisini çektiğine memnundu.

O hâlde neden oydu? Neden geceler boyunca uykusuz kalıyor ve onu kollama aldığını hayal ediyordu? Tanıdığı bütün kadınların içinde neden en çok istediği Clare Gilroy'du? Bu arzusundaki mantığı bir türlü çözemiyordu.

O anda bile, Reed safkan Kızılderili olmadığını hatırlamakta güçlük çekiyordu. Hâlbuki melez kanlıydı çünkü annesi sarışın, güzel ve tatlı bir kadındı. Reed henüz dört yaşındayken ölmüştü ama anıları hâlâ sisli ama sıcacıktı. Kızılderili köklerini çok iyi anlıyordu ancak nasıl ki beyaz kandan olan yanını görmezden geliyorsa bu tutucu kütüphane memuruna olan arzularını da görmezden geliyordu.

Clare ile ilgilenmesinin bulabildiği tek sebebi varsa, o da merak uyandırmasıydı. Clare Gilroy düzgün ve dokunulmamış bir görünüm sergiliyordu. Yine de Reed o görünüşün altında yatan ateşi, gönüllü kayıtsızlığını kırma hevesini hissediyordu. Çevresine ördüğü kozayı yırtıp, kırılğan ruh hâlimden kurtulmayı istediğini seziyordu. Zihninde ona bir Kızılderili ismi takmıştı: Gülen Gökkuşağı. Çünkü onun çok derinlerine gömdüğü, patlamaya hazır, rengârenk bir coşkusu olduğunu hissedebiliyordu. Bir gökkuşağının renkleri kadar farklı ve parlak renkler...

Onun, Jack Kingston ile olan ilişkisini de Reed uygun bulmuyordu. Onların evlendiklerini duyacağı anı korku ve endişeyle bekliyordu. Beyaz adam, Clare'e uygun değildi ancak Reed'in yapabileceği bir şey yoktu. Kendisi de ona uygun değildi. Bu yüzden de, on yedi yaşındaki toy delikanlılar gibi, asla elde edemeyeceğini bildiği tek kadınla sevişmeyi ümitsizce hayal ediyordu.

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

CLARE GILROY "Jack geleceğini söylediye mutlaka gelir," diye üstelerken bile içinden buna inanmıyordu.

Clare'in en iyi arkadaşı, Erin Davis saatine baktı ve içini çekti. "Emin misin?"

Clare isteksizce "Hayır," dedi ve bakışlarını kaçırıldı. Jack söz konusu olduğunda hiçbir şeyden emin olamazdı. En azından artık öyleydi. Bir zamanlar ilişkileri konusunda son derece olumlu ve güvenliydi ancak artık öyle hissetmiyordu. Resmen olmasa da üç yıldır nişanlı sayılıyorlardı ama evlilik ihtimalini ilk kez konuştukları o akşamdan beri o yönde ciddi bir adım atmamışlardı.

Şimdi düşündüğü zaman anlıyordu ki aslında Jack gerçek anlamda evlenme

teklif etmemiştir. Clare'in hatırladığı kadarıyla, bir sohbet sırasında gelecekle-
rinden konuşurken konu evliliğe gelmişti. Bunu ilk telaffuz eden de Clare ol-
muştur. Jack bu konuda çok iyi düşünceleri gerektiğini söylemişti ve o zaman-
dan beri yaptığı sadece buydu. Düşünmek...

Bu arada, Clare arkadaşlarının teker teker evlendiklerini, çocuk çocuğa karış-
tıklarını izlemişti. Jack'i seviyordu, sahiden seviyordu... Yani seviyor olma-
lıydı yoksa neden bunca süre onun karar vermesini beklesindi?

Erin'in endişelendiğini fark eden Clare "Ona beş dakika daha süre tanıya-
lım," dedi. Bu yemek Erin için çok önemliydi. Erin ve Gary, Las Vegas'da
evlenmeyi plânlamışlardı ama bu yemekte aileleriyle ve en yakın dostlarıyla
evliliklerini kutlayacaklar sonra ertesi gün öğlen, Clare ve damadın sağdıç
Reed Tonasket ile birlikte Nevada'ya uçacaklardı.

"Sadece beş dakika bekleyeceğiz," diye söz veren Clare henüz sözlerini bi-
tirmişti ki telefon çaldı. Mutfağa koştururken bile arayanın Jack olduğunu bili-
yordu.

Yanılmamıştı...

"Clare, üzgünüm ancak gelebilecek gibi görünmüyorum."

Clare bir anda hayal kırıklığıyla sarsıldı. "Bu yemek haftalar önce plânlan-
mıştı. Gelemiyorum da ne demek?"

"Üzgünüm, bebeğim, ama Bay Roth aradı ve bazı şeyler danışmak için yanı-
na çağırıldı. Belediye meclisi üyesini reddedemeyeceğimi ikimiz de biliyoruz.
Bay Roth'un bir sürü bağlantıları var ve müşterim olduğu takdirde beklediğim
çıkışı yapabilirim."

Clare hiç cevap vermedi.

"Bunu ikimiz için yapıyorum, bebeğim," diyerek Jack devam etti. "Bu pey-
zaj anlaşmasını imzalayabilirsek, şehrin başka projelerini de alabilirim!"

Clare yine bir şey söylemedi. Dişlerini sıkıp duruyordu.

Jack, onun damarına nasıl basacağını iyi biliyordu. "Yine kızacak mısın?"
diye sordu. Clare'i üzme için bir şey yapıp sonra da o konuda Clare'i suçlu
çıkarmayı alışkanlık hâline getirmiş gibiydi. Sanki bilerek onun canını sıkmaya
çalışıyordu.

Clare nazik ama ilgisiz bir ses tonuyla "Neden kızacakmışım?" diye sordu.
Bu kez kızmayacaktı. "Sadece en iyi arkadaşım adına düzenlenmiş bir yemek
daveti. Doğal olarak, yalnız başına katılsam da eğleneceğim."

"Bu da başka bir şeyi gündeme getiriyor." Jack'in sesinden gerildiği anlaşılı-
yordu. "Söylentilere göre, Gary'nin sağdıç Reed Tonasket olacakmış. Öyle
mi?"

"Evet, öyle."

"O Kızılderiliyle Vegas'a uçuş fikrinden hoşlanmadım. İtibarım açısından
iyi değil."

“Gerçekten mi? O hâlde neden sen de gelmiyorsun?”

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“Tıpkı yemek davetine de gelemediğin gibi mi?”

“Yine o garip ruh hâllerinden birindesin galiba? İnan bana, böyle olduğun zaman seninle konuşmak mümkün değil! İşimi ayağa kaldırmak için deli gibi çalışıyorum ve sen sadece şikâyet ediyorsun. Pekâlâ, sen böyle devam et ve günümü zehir et! Şimdi, izinle randevuma yetişmem lâzım.”

Hat kesildiği hâlde Clare ahizeyi bir süre kulağında tuttu. O monoton ses hâlâ kulağında çınlıyordu. Ah, evet, yine o garip ruh hâllerinden birindeydi. Clare bunu sessizce kabullendi. Ne zaman bir arkadaşı evlense ya da doğum yapsa aynı boğucu sıkıntıyı hissediyordu. Otuz iki yaşındaydı ve Jack’in bir türlü toparlanmayan işinin ‘ayağa kalkmasını’ beklemekten gına gelmişti. Boş vaadlere tutunmaktan yorulmuştu.

Clare oturma odasına döndü ve “Arayan Jack’ti,” dedi. Her zamanki gibi can sıkıntısını ve öfkesini içine gömdü. En iyi arkadaşının ne kadar üzüldüğünü anlamasını istemezdi. “Anı bir iş çıkmış ve bu gece bize katılamayacak.”

Erin bir an bir şey söylemedi ama konuştuğunda çok daha fazlasını söylemek istediği belliydi. “O hâlde çıkalım mı, ne dersin?”

Clare başıyla onayladı ve gülümsemeye çalıştı. Kapıdan çıkarlarken “İşte ikinci kez evleniyorsun ama ben hâlâ bir koca bulamadım,” diye şakalaştı.

Clare’in o gecedeki beklentisi çoktu. Erin ve Gary’yi gören Jack’in, onların ne kadar mutlu olduklarını anlayacağını umuyordu. Ne de olsa ikisi de berbat birer evlilik geçirmişlerdi. Yıllarca bekâr kalıp, bir daha asla âşık olamayacaklarını düşünürlerken karşılaşmışlardı. Sekiz ay içinde anlamışlardı ki bu evlilik farklı olacaktı.

Gary kasaba merkezindeki lisenin futbol antrenörüydü. Clare sporu seviyordu ve her sonbahar yapılan yerel karşılaşmaları elinden geldiğince izlerdi. Altı binden az nüfusuyla Tullue çapındaki küçük bir kasabada Cuma akşamları eğlenmenin en güzel yolu futbol izlemektir. Jack yerel karşılaşmalarla ilgilenmese de birkaç kez Clare’e eşlik etmişti.

Clare bilmeden Erin ile Gary’nin tanışmasına vesile olmuştu. Erin bir şeyler konuşmak için futbol seyretmekte olan Clare’in yanına uğramış, dönüşte de park alanında tesadüfen Gary ile karşılaşmıştı. İkisi bir süre çene çalmışlar, sonra da ilişkileri hızla ilerlemişti. Clare, liseden beri en iyi arkadaşı olan Erin’in hiç bu kadar mutlu olduğunu görmemişti.

Yemek daveti şehrin en iyi restoranı olan The Tides’teydi. Jack telefon edene kadar, Clare o geceyi dört gözle bekliyordu ama şimdi başının ağrımaya başladığının farkındaydı. Bazı zamanlar tutan ve çok çektiren sinüzit ağrısı geldiğinde alınının çelik şeritlerle sıkıldığını sanırdı.

Restoranın otoparkına geldiklerinde Erin heyecanla “Herkes gelmiş gibi!”

dedi.

Herkes demekle, Erin annesiyle üvey babasını, babasıyla üvey annesini ve Gary'nin yaşlı teyzesini kastediyordu. Gary'nin annesi ve babası Doğu Sahilinde yaşıyorlardı ve uzun uçak yolculuğunu göze alamamışlardı. Vegas'da kısa bir balayı geçirdikten sonra, Erin ve Gary doğuya uçacaklar ve onları ziyaret edeceklerdi.

Doğal olarak, Reed Tonasket de yemeğe katılıyordu. Muhtemelen yanında çıktığı kız olacaktı. Bu da demekti ki, sadece Clare'in ve Gary'nin evlenmemiş teyzesinin yanında partnerleri olmayacaktı. Clare içten içe inledi. Gülümsemeli ve bir şekilde o zor geceyi geçirmeliydi. Tek başına katıldığı ilk yer değildi ki...

The Tides yetkilileri özel ziyafet odasını onlar için hazırlamışlardı. Washington Eyaletiyle Britanya Kolumbiyası'na bağlı Vancouver Adasını birbirinden ayıran Juan De Fuca Kanalına tepeden bakan küçük bir odaydı. İkiisi içeri girdiklerinde, herkes gelmişti.

Gary ayağa kalktı ve Erin'e sarılarak yönlendirip, kendi yanına oturttu. Clare ise tek boş yer olan, Reed Tonasket'in yanındaki sandalyeye oturdu.

Clare oturmaktan hiç çekinmedi; ona tamamen yabancı olan birine önyargılı davranmak saygısızlık ve kabalık olurdu. Reed'i sevmediğinden de değildi. Kendisi dâhil, kasabadaki herkesi aynı şekilde sindiren Reed'di. Clare'in duygularının Reed'in yapısıyla da ilgisi vardı. Uzun boylu ve bir oduncu gibi iri yapıydı. Onun tam tersi olan Clare ise inceydi ve ondan en az yirmi santim kısaydı. Haziran ayının ortalarındaydılar ve yaz Kuzeybatı Pasifik'e ancak Ağustosta tam anlamıyla gelirdi ama Reed yine de koyu bronz tenliydi. Clare, Skyute Kızılderili kabilesinin birçok üyesi gibi Reed'in de ayrılmış bölgede yaşadığını biliyordu. Ağaçtan oyma totem direkleri yaptığını ve ülkenin her yanına sattığını da duymuştu. Ama onun hakkında tüm bildiği bunlardan ibaretti. Bu da nazikçe sohbet etmek için yeterliydi.

Clare'in Reed'den tedirgin olmasının en büyük nedeni de onda sezdiği öfkeli sabırsızlıktı. Kütüphaneye sıklıkla uğrayan başka Amerikan Yerlileri de tanıyordu. Nazik ve cana yakın insanlardı ama Reed'in onlarla ilgisi yoktu.

Clare yerine otururken "Merhaba," dedi. İki günü birlikte geçireceklerine göre en azından dostça davranmak için çaba göstermek mantıklı olacaktı.

Clare'in gözlerine dikilen kapkara gözlerde duygu kısıntısı yoktu. Reed Tonasket başını hafifçe eğerek ona cevap verdi. Clare "Ben, Clare Gilroy," dedi çünkü kütüphanenin müdavimi olmasına rağmen Reed'in bakışlarında onu tanıdığını belli eden bir ifade yoktu.

"Evet, biliyorum."

Demek ki hiç de cesaret verecek, hoşsohbet biri değildi. Clare "Ben... Beni hatırladığından emin olamadım," diye kekeledi.

Reed'in gözleri öylesine koyu ve parlaktı ki Clare huzursuz oldu. Sanki doğrudan ruhunu okuyor gibi bakıyorlardı. Sanki Clare hakkında bilmesi gereken her şeyi zaten biliyormuş gibi...

Gary "Herkes birbiriyle tanıştı mı?" diye seslenince Reed sadece başıyla onayladı. Clare acaba konuşma alışkanlığı yok mu diye merak etti. Eğer öyleyse, onun eşliğinde son derece sıkıcı iki gün geçirecekti.

Gary'nin halası öne doğru eğilerek Clare'e "Yanında kimse yok mu?" diye sordu. "Genç arkadaşımı getireceğin konusunda Gary bir şeyler söylemişti."

Clare yüzüne kan hücum ettiğini hissetti. "Jack'in... Erkek arkadaşımın son dakikada işi çıktı. Kendi işi var ve onu geliştirmek için çok çalışıyor." Jack'i savunmak için neden o kadar yakıcı bir ihtiyaç duyduğunu anlayamıyordu ama sözler ağzından çabucak, birbiri ardınca dökülüyordu. "İlerde müşteri olmasını umduğu önemli bir adamdan çağrı alınca daveti iptal etmek zorunda kaldı. Çok üzülmesine eminim ama işler böyle yürüyor. Elde olmayan sebepler." Konuşmasını bitirdiğinde bütün masaya hitap etmekte olduğunu fark etti.

Herkesin dikkati menüyü dağıtan garsona çevriline Clare rahatladı. Pek iştahtı olmadığından sadece ufak bir salatayla yengeç bacağı ızgarası sipariş etti.

Menüyü geri verdiğini gören Reed "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

Clare telaşla başını salladı. "Çok aç değilim."

Az önce tamamen duygusuz bakan o koyu gözler şimdi bakışlarıyla âdeta fikrini beyan ediyordu. Tek kelime bile etmeden Clare'in çok zayıf olduğunu anlatıyordu.

Erin de haftalardır aynı şeyi söylüyordu. Clare ise hem ufak tefek tipine çok yakışacağı hem de son moda için uygun olacağı için zayıflamak istediğini söyleyerek kendini savunuyordu. Erin buna kanacak kadar aptal değildi. Anlaşılan Reed Tonasket'i de kandıramayacaktı. Jack'in onunla evlenmeye niyeti olmadığı şüpheleriyle boğuşan Clare mutsuzdu ve her geçen gün mutsuzluğu artıyordu.

Erin heyecanla ve büyüyen gözlerle Gary'e baktı ve "Bak!" dedi. "Müzik başlıyor." Bakışları birbirine kilitlenmişti. Oturduğu yerden bile Clare, onların paylaşımları aşkı görebiliyordu.

Aşk, arkadaşları için de sürpriz olmuştu. İlk evliliklerindeki hataları tekrarlamaktan korktukları için ikisi de ihtiyatlıydı. Çevrelerindeki herkes, onların birbirine çok uygun olduğunu düşünse bile Erin ve Gary birbirlerine duygularını açmakta acele etmemişlerdi.

Yemekler servis edildi ve masada tatlı bir sohbet başladı. Clare, yetmiş beş yaşına rağmen hâlâ çok dinç olan Wilma Teyze ile konuşuyordu. Yemekler lezzetli. Masada herkes romantik hikâyeler ve tekrar keşfedilen aşklardan bahsediyordu.

Erin ve Gary, bir futbol maçı sonrası nasıl karşılaştıklarını anlattılar ve o

ilişkide Clare'in dolaylı da olsa parmağı olduğunu söylediler. Grubun ilgisinin üzerine çevrildiğini fark eden Clare kıpkırmızı oldu. Komikti ama arkadaşlarını iyi koca adaylarıyla tanıştırmakta üzerine yoktu ancak kendisi ne aşk ne de iyi bir koca bulabilmişti.

Yemeğin sonunda Reed ayağa kalktı, herkes susana kadar bekledi. Sonra kadehini mutlu çiftin şerefine kaldırdı. Clare şarabını yudumladı. Erin ve Gary adına mutluydu ama içindeki yalnızlık sızısı yoğunlaşmıştı. Kendini hiç o kadar yalnız hissetmemişti.

Tatlı olarak üzeri alevli kirazlı pasta gelince masadakilerin hepsi hayranlıkla tezahüratta bulundular. Erin ufak tabaklarla tatlı servisi yaptı ama gözünün pastada değil müzisyenlerde olduğu belliydi.

Herkes tabağını alınca Erin, Gary'yi elinden tuttuğu gibi dans pistine doğru çekti. Diğer çiftler de onlara katıldılar.

Masada sadece Reed Tonasket, Clare ve Wilma Teyze kalmıştı. Mutlu çiftlerle bakınca onlardan farklı görünmek Clare'in içine dokunmuştu. İyi ki Wilma Teyze vardı da onu kısa sohbetlerle meşgul ediyordu ancak Clare tek kelimelik cevaplarla yetiniyor, için için kendine acımaktan başka şey yapamıyordu. Reed ise bütün akşam boyunca birkaç kelimedenden fazla konuşmamıştı. Bu yüzden de Clare sohbet açmak zorunda hissetmemişti.

"Dans etmek ister miydin?"

Clare öylesine şaşırdı ki neredeyse kendisini mi kastettiğini soracaktı. Reed gözlerini ona dikmişti; daha önce korkutucu gelen o koyu bakışlar şimdi sıcak ve etkileyiciydi. Clare ne yaptığının farkında olmadan başıyla onayladı.

Reed, ona elini uzattı, tuttu ve dans pistine doğru yönlendirdi. Yavaş bir dans müziği çalıyor. Reed döndü, incitmekten korkar gibi nazikçe Clare'i kollarına aldı, sıkıca sarılarak onu sert vücuduna çekti. Az sonra Clare, onun koruyucu kollarına, sıcak ve erkeksi kokusuna sığınmıştı.

Sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi uyum sağlamışlardı. Clare'in kalbi onun sert bağrının üzerinde atıyordu. Yumuşak ve kayar gibi hareketlerle dans ediyorlardı. Birbirleriyle ilk kez dans eden çiftlerde genellikle görülen acemilikten eser yoktu. Onun kollarına ne kadar kolayca uyum sağladığına, onun tarafından tutulmanın ne kadar doğru geldiğine şaşırın Clare yutkundu. Birkaç dakika önce şakaklarını zonklatan ağrı bile sanki azalmıştı.

Bir şeyler oluyordu. Clare'in açıklayamayacağı ya da tanımlayamayacağı bir şeyler... Dansa başladıkları ana nazaran birbirlerine çok daha yakındılar. Çıl-gınca gümbürdeyen kalbinin sesi sanki Reed'in daha sert ve keskin kalp atışlarıyla aynı ritimdeydi. Reed'in tutuşu, o derece yakın olmak için her türlü hakka sahipmişcesine, sert ve hükümrandı.

Clare ürkütücü bir heyecanla doldu. Vücudu garip ve utanç verici bir şekilde sızlıyordu. O uygunsuz duygularla savaşıırken solukları sıklaştı.

Reed'in gözleri onunkileri aradı, bakışları karşılaştı ve birbirine kilitlendi. Clare, onun içindeki ateşi hissedebiliyordu. Sanki o ateş uzanmış, onu sarmalamış, kendine esir etmişti. Çılgınca bir an, Clare ne nefes alabilirdi ne de yutkunabilirdi.

O anda ve Jack'e değil de o adama karşı hissettiği ama hissetmek istemediği onlarca duygunun etkisiyle Clare'i tatlı bir ürperti sardı. Gözlerini kapayarak sadece adımlarına odaklanmaya çalıştı. Bu da işe yaramadı çünkü çabasının aksine, bu kez de onun sert ve muhteşem vücudunun en ufak hareketini hissediyordu. Bir sürü anlaşılmaz duyguyla çırpınan Clare gözlerini açtı ve bu kez bakışlarını boşluğa dikti.

Reed hiç konuşmadan onu kendisine bakmaya zorluyor gibiydi. Clare ise göz temasında bulunmamasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Reed duygularını saklamayı becerebilirdi ama o başaramıyordu. Ne kadar derin bir karmaşa yaşadığını ve ne kadar sarsıldığını Reed kısa sürede anlayacaktı.

Clare başını kaldırıp ona bakmak için çok güçlü bir istek duyuyordu. Ama yapmayacaktı. Kararlıydı. Cesareti yoktu. Ama yine de o dürtü o kadar kuvvetlendi ve yoğunlaştı ki sanki Reed, onu hiç konuşmadan kendine bakmaya zorluyordu.

Clare'in içinde sessiz çılgınlıklar kopuyordu. *'Hayır! Yapamam!'*

"Kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi?"

Az önceki karmaşasının aksine Clare bakışlarını ona çevirdi. "Nasıl... Bildin?"

"Baş ağrısı mı?"

Clare bakışlarını ayıramadan başıyla onayladı. İcini bu kadar iyi okumasına şaşırılmıştı. "Sabaha daha iyi olurum."

"Evet," diye mırıldanan Reed sanki acısını hafifletmek ister gibi dudaklarını onun alnında hafifçe gezdirdi. Öpüşü o kadar nazik ve insanı kahredecek kadar tatlıydı ki Clare'in gözlerine yaşlar hücum etti.

Clare insanüstü bir çaba harcayarak Reed'in kollarından kurtuldu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sarsılmış, sersemlemiş, garip bir şekilde çok utanmıştı.

Clare birdenbire "Ben... Gitmeliyim..." dedi. Kendini daha da küçük düşürecek bir şey yapmadan kaçmalıydı. "Yola çıkmadan yapmam gereken yüzlerce şey var," diyerek ertesi günkü yolculuğu bahane etti. "Lütfen, Erin ve Gary'den benim yerime özür diler misin?"

Reed "Elbette," diyerek onu serbest bıraktı ve masaya kadar eşlik etti. Clare çabucak çantasını aldı, Wilma Teyzeyi başıyla selamladı ve hızla restorandan çıktı.

Clare neyin onu böyle davranmaya zorladığını bilemiyordu ama kendini maskara ettiğine emindi. Birtakım bahanelere sığınmaya çalışırken kendinde olmadığını düşündü. Biraz rahatlayarak otoparka yöneldi.

Ne de olsa o gün çok yorucu geçmişti. Erin'e balayında giyeceği birkaç yeni giysi almak için Tullue'nun elli mil doğusundaki Port Angeles şehrine arabayla gidip gelmişlerdi. O telaşlı günün sonunda öylesine uygunsuz fanteziler kurduğu için kim onu suçlayabilirdi? Jack'in son dakikada randevuyu iptal etmesi de onu fazlasıyla germişti. Ama hangi bahanelere sığınırsa sığınsın, kabul etmek zorundaydı. Tam anlamıyla Reed Tonasket'e büyülenmişti.

Cinsel olarak değildi...Hayır; Clare tutucu biri olduğunun farkındaydı. Tecrübesi sınırlıydı ve o güne kadar yaşadıkları ise—itiraf etmesi zordu ama—sıkıcıydı. Ama Reed'de sezdiği açıklığı, ham ve ilkel, tıpkı erkeğin kendisi gibi ilkel bir açıklığı. Tanrı yardımcısı olsun! Onun çekimine kapılmıştı! Bu doğaldı, değil mi? Ne de olsa onunla birlikte iki tam gün geçirecekti.

Reed'in kadınlar konusundaki ünü Clare'in merakını arttırmıştı. Onun hakkında söylenenlerin çoğuna şahit olmamıştı ama söylentileri duymuştu. Hiçbir kadının onu reddedemediği iddia edilirdi. Onun cazibesini bizzat hissetmişken buna inanabilirdi.

Evine girer girmez, Clare bir süre kapının arkasına yaslanıp kaldı sonra toparlanıp kilidi çevirdi. Kalbi deli gibi atıyordu ve başağrısı tüm gücüyle geri dönmüştü. Sinüslerinin üzerindeki baskıyı hissediyordu. Stres... Ne zaman endişe, sıkıntı veya heyecan yaşasa başağrıları tutuyordu.

Clare yatak odasına girdi, yatağının ucuna oturdu, başını ellerinin arasına aldı. Önüne düşen uzun, kahverengi saçlarını sabırsızca geriye attı. Erin ısrarla onları serbest bırakmasını istemişti. Gözü yatağın üzerinde açık duran valizine takıldı. O anda ihtiyacı olan son şey şu şiddetli başağrısıydı.

Clare sırtüstü uzanıp, gözlerini kapadı ve gevşemeye çalıştı. Ama başını yastığa koyduğu anda tüm haşmetiyle Reed Tonasket gözlerinin önünde canlandı. Düşüncelerini okuyan, onu ne kadar etkilediğini bilir gibi bakan gözleriyle karşısındaydı.

Kapı zili çalınca Clare inleyerek yataktan kalktı. Jack Kingston yakışıklı yüzünde kocaman bir gülüşle kapıdaydı. Clare, onu içeri alıp almamakta tereddüt etti.

Jack her zaman inandırıcı ve ikna ediciydi. Clare'in ona kızması için yeterli sebebi vardı ancak geçmişte olanları hatırlayınca, nedense günün sonunda özür dileyen hep o olurdu. Bu hep böyle olmuştu. Jack, onu incitir ya da hayal kırıklığına uğratar, gecenin sonunda Clare bağışlanmasını isterdi.

Jack "Clare," diyerek onu yanaklarından öptü sonra uzun süreli ilişkilerinin verdiği güvenle, teklifsizce içeri girdi. "Harika haberlerim var."

Clare kollarını göğsünde kavuşturdu, yumuşacık bir sesle "Benimle evleniyorsun," dedi. Ne oturmasını söyledi ne de kahve ister mi diye sordu.

Güzel karşılanmamış olduğunu fark etmeyen Jack "Açlıktan ölüyorum," diyerek mutfağa girdi, buzdolabını karıştırdı ve bir salkım üzüm aldı.

Clare isteksizce onun peşinden gitti. “Haberlerin neymiş?”

Jack’in gözleri parladı. “Roth ile anlaşma imlayacağız sanıyorum. Bu gece düşüneneğini söyledi ama bu standart bir uygulamaymış. Aslında fikirlerimden ve önerdiğim fiyattan etkilendi. Adamı sevdim. Akıllı biri. İlerde belediye başkanlığına aday olursa hiç şaşırمام.”

Clare donuk bir tavırla “Tebrikler,” dedi.

Jack tereddüt ve merakla onu süzdü. “Azıcık muhalefet mi seziyorum?”

“Eminim öyledir. Hayatımın en huzursuz akşamını geçirdim.” Ama ima ettiği nedenlerden dolayı değildi. Jack’e bakınca bir şey hissetmemesi Clare’i sarsmıştı. Bir zamanlar, o haber vermeden geldiğinde sevinçten havalara uçardı. Ama tıpkı beslenip, sulanmadığı için giderek solan ve sonunda ölen çiçekler gibi, o anlar da değerini yitirmişti. Belki de Jack’i ilk kez olduğu gibi görüyordu—bencil ve boş. Ve eğer ona izin verirse ki bu güne kadar vermişti, onu yıllarca parmağında oynatacak, boş vaatlerle ümitlendirecek ve oyalayacaktı. Bunu daha erken fark edemediği için şaşkındı.

Jack kalın kaşlarını kaldırarak “Biraz bencillik etmiyor muyuz?” diye sordu.

Clare çok sakın bir sesle “Bu kez değil,” diye cevap verdi. “Bencil olan biri varsa o da sensin. Bu yemek haftalar öncesinden—”

Jack sakince onun sözünü kesti. “Önce işimi düşünmek zorundayım,” dedi. “Bunu biliyorsun. Hayal kırıklığına uğradığın için seni suçlayamam ama gerçekten, bebeğim, düşündüğün zaman anlayacaksın ki bunu ikimiz için yapıyorum.”

“İkimiz için mi?” O mazeret artık eskimişti ve Clare bunu duymaktan sıkılmıştı.

“Tabii ki.” Jack ağzına bir üzüm tanesi attı. Clare’in sitelerini tehdit olarak görmüyordu. “Geç saatlere kadar çalışmaktan ben de zevk almıyorum. Senin için çok önemli olan bir davete katılamamaktan nefret ediyorum ancak işler bazen böyle yürüyor. Bir gün bütün bu zorlu çalışmanın karşılığını göreceğiz.”

“Peki, artık seninle evlenmek istemediğimi söylersem ne dersin?”

Jack’in ağzına götürmekte olan eli havada kaldı. “Ciddi olamazsın derim. Haydi, bebeğim, saçmalıyorsun.”

“Aslında, düğün tarihini durmadan ertelediğin için sana minnettarım. Demek ki yavaş öğreniyorum ve birbirimize uygun olmadığımızı anlamam uzun sürdü. Bizimkisi berbat bir evlilik olurdu.”

Jack bir süre kıpırdamadan durdu. Kulaklarına inanamıyor gibiydi. “Yine o garip ruh hâllerinden birinde misin?”

Clare umursamazca “Evet,” dedi. “Sanırım akşamüzzerindeki ruh hâlimden hâlâ kurtulamadığımı söyleyeceksin.”

“Clare...”

“Lütfen bir şey söyleme. Hiç kimse bu kadar aşikâr olan bir duruma benim

kadar kör olamazdı.”

Jack inatla “Seninle evlenmek istiyorum, Clare,” dedi. “Ama uygun zaman geldiğinde. Öfkeli olduğun için bana baskı yapabileceğini sanıyorsun, yanılıyorsun. Beni yönlendirmene izin veremem.”

“Bu bir baskı taktiği değil, Jack. Ben çok ciddiylim. Bitti.”

“Ciddi olamazsın.”

Onunla tartışmanın yararı yoktu. Bunu o güne kadar öğrenmiş olmalıydı. Kolları hâlâ göğsünde kavuşmuş olarak, Clare buzdolabına yaslandı. “Yanılıyorsun, Jack. Ben çok ciddiylim.” Sesi pişmanlık ve üzüntüyle biraz titremişti. Hayatının üç yılını Jack’in uğruna heba etmişti. Hâlbuki daha ilk ayın sonunda ne kadar uyumsuz oldukları belliydi. Erin, ona anlatmaya çalışmıştı ama Clare dinlememişti. Gerçeği duymak istemiyordu.

Jack mutfağın diğer ucuna doğru hızla ilerledi, elindeki yarım salkım üzümü çöp kutusuna fırlattı. “Beni hemen evlenmeye zorlamak istiyorsun ama almayayım. Eğer evleneceksek, zamanını ben tayin edeceğim, sen değil!”

Clare “Hiçbir zaman,” dedi. O konuşmadan sıkılmıştı. Jack’in fikrini değiştiremeyecekti. O anda sadece bu ilişkiye nasıl olup da onca zaman dayanabildiğine hayret ediyordu.

“Haydi, Clare! Mantıksız davranıyorsun. Buna katlanmaya niyetim yok. Seninle evleneceğimi söyledim ve evleneceğim. Ama bunu şantaj konusu yapmandan hoşlanmıyorum.”

Sabrının sonuna gelmekte olan Clare “Jack,” diyerek tekrar söze başladı. “Beni dinlemiyorsun. Fikrimi değiştirdim. *Seninle* evlenmek istemiyorum. Kurtuldun işte! Artık endişelenmene gerek yok.”

“Bu tip ruh hâllerinden nefret ediyorum!”

“Bu, o ruh hâllerimden biri değil, Jack. Bu, o önemli gün. İlişkimiz sona erdi. Dümdüz, açık bir dille söylüyorum. Bitti!”

“Beni köşeye sıkıştırmana izin veremem.”

“Hoşça kal, Jack.”

Jack’in gözleri hayretle büyüdü. “Ciddi olamazsın, Clare. Seni tanıyorum. Birşeylere sinirlendin ve her şeyi birbirine karıştırıyorsun. Ama bir iki gün içinde hepsini unutacaksın.” Can sıkıntısı sesinin tonundan anlaşılıyordu.

Clare duygusuzca “Bu kez değil,” dedi, ilerleyip dış kapıyı açtı ve onun çıkmasını bekledi.

Gözleriyle onu izlemekte olan Jack yerinden kıpırdamadı. Mutfağın önünde kalakalmıştı. Olanlara inanamıyordu. Alçak bir sesle “Acele etme,” diye onu uyardı. “Ciddi olmadığımı ve yarın fikrinin değişeceğini ikimiz de biliyoruz.”

“Ben çok ciddiylim, Jack. Bunu anlamam üç yılımı aldı. Pek de hızlı öğrenen biri sayılmam, değil mi?”

“Pişman olacaksın.”

Clare cevap vermedi.

Jack gözlerini kısarak onu süzdü. “Erin ve Gary evleniyor diye mantıksız davranıyorsun, değil mi? Yemin ederim ki, arkadaşlarından biri seni düğününe çağırdığı zaman bundan nefret ediyorum! Hiç şaşmaz. Her seferinde sağduyunu yitiriyorsun. Bu kez fazla ileri gittin. Bitti, Clare. Sadece şunu unutma. Bu kapıdan bir kez çıkarsam bir daha geri dönmem. İşte bu kadar!”

Clare yine hiç cevap vermemenin en iyisi olacağına karar verdi.

Evin önündeki çimenliği hızla kat edip, kamyonetine doğru giderken Jack “Sakın bana telefon etme!” diye seslendi. “Bu kez beni haddinden fazla zorladın.” Kamyonetin kapısını açtı ve bakışlarını Clare’e çevirdi.

Clare sakince “Hoşça kal, Jack,” dedi, sonra geriledi ve kapıyı kapattı.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

SONUNDA yapmıştı! Clare sonunda Jack ile bağlarını koparmıştı. Ne hissetmeyi beklediğini bilmiyordu ancak bu kadar büyük bir rahatlama ve özgürlük hissedeceğini de hiç beklemiyordu. Sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı.

Aylardır hatta yıllardır, ilişkilerindeki sağlıksız iniş çıkışları, âdeta gözlerine kalın bir perde inmiş gibi, görmezden gelmişti. Bu onu hep rahatsız etmişti ancak sorunlarını hep aşk ve evlilik vaadi uğruna göz ardı etmişti.

Belli bir noktaya kadar Jack’i umursuyordu ama duyguları yavaş yavaş ölmüştü. Öyle yavaş ölmüştü ki Reed Tonasket’le dans ettiği ana kadar neler olduğunun farkına varmamıştı. Eğer Jack’i gerçekten seviyor olsaydı, Reed’in kollarındayken yaşadığı duyguları asla hissetmezdi.

O anları hatırlayınca Clare yine büyük bir utanç duygusuyla yandı. İnleyerek ellerini yanan yanaklarına bastırdı ve gözlerini kapadı. Onu dansa davet ettiği zaman, kollarında garip hissedeceğinden emindi. Bekleyeceği son şey o kadar büyük boyutta bir uyarılıştı.

Reed de neler olduğunun farkındaydı. Buna emindi. Uzun zamandır sevgiliymişler gibi, vücutlarının birbirine nasıl tepki verdiğini hatırlayarak sarsıldı. Aralarında geçenlerle baş edemeyeceğini fark edince paniğe kapılmış ve restorandan kaçmıştı.

Birkaç saat sonra tekrar bir araya gelecek olmaları durumu daha da karmaşık hâle getirecekti. Keşke tekrar karşılaşmadan önce aralarına biraz zaman ve mesafe girseydi. Olanları düşünmek ve tartmak için zamana ihtiyacı vardı.

Ama öyle bir lüksü yoktu.

Çok kısa bir süre sonra Clare tekrar Reed ile birlikte olacaktı. Önlerindeki iki gün boyunca birbirlerine eşlik edeceklerdi. Hele Erin ve Gary'nin nikâh töreninden sonra tamamen baş başa kalacaklardı ve bu güne kadar o süreyi nasıl geçireceklerini hiç düşünmemişti. Yeni evli balayı çiftinin onlarla birlikte bir saat bile geçirmeye hevesli olmayacaklarına emindi.

Jack, Onun Reed ile birlikte seyahat edeceğinden kaygı duymuştu. Demek ki önemli bir noktaya parmak basmıştı. Clare, Reed'i hiç tanıyamıyordu. Yakın zamana kadar onu asi ve birazcık da tehlikeli bulurdu. Hakkındaki dedikodular yıllardır kasabada konuşulup dururdu ama Clare hiçbir zaman tam olarak kulak kabartmamıştı. Ona göre, söylenenlerin ancak yarısı doğru olabilirdi. Aksi hâlde, dürüst ve şerefli bir erkek olan Gary, Reed'den sağdııcı olmasını istemezdi.

Clare, iki erkeğin arasındaki ilişkiyi merak etti. Gece akılı başında olsaydı bunu Reed'e sorardı. Sohbet başlatmak için iyi bir nedendi. Ama Jack yüzünden öyle üzgündü ki o konuda çaba göstermemişti.

'Artık Jack için endişelenmene gerek yok!' diye düşünerek Clare kendini uyardı. O hayatından çıkmıştı. Bir kez daha içinde coşkulu bir ferahlık hissetti. Sonunda bitmişti. Hayatı artık sadece kendisine aitti.

Bozulan nişan bir yana, o anda Clare artan baş ağrısıyla savaşmak zorundaydı. Dr. Brown'dan randevu almaya vakti yoktu. Yıllardır bu sinüslerinden kaynaklanan baş ağrısını çekiyordu ve birçok tedavi yöntemi uygulanmıştı. Son kullandığı haptan bir adet yuttu, ilaç şişesini çantasına koydu. Eve dönünce doktoru arayacak ve randevu alacaktı. Şu anda en iyi karar bu değildi ama yolculuk arefesinde başka seçeneği yoktu.

Gary heyecan ve telaşla ceplerini yoklayarak "Her şeyi aldım mı?" diye sordu. "Bu kadar asabi olduğuma inanamıyorum!"

Reed sabırlı bir ifadeyle arkadaşına gülümsedi.

"Öyle hissediyorum ki... Aslında ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Evlenmek üzereyim ve yemin ederim ki heyecandan soğuk terler döküyorum." Gary, otel odasının penceresine doğru yürüdü, ellerini pantolon ceplerine soktu, uçsuz bucaksız Nevada çölünü ve Las Vegas oteller zincirini süzdü. "Daha kötüsü de olabilir. Tam mihraba yürürken gözyaşlarına boğulup rezil olabilirim!"

Reed, arkadaşını süzerek kıs kıs güldü. Gary'yi yıllardır tanırdı ve onu hiç böyle heyecanlı ve tedirgin görmemişti. Hatta onun serinkanlılığına ve dengeli tavırlarına hayran olurdu. Futbol antrenörü olarak, onu çileden çıkartabilecek bir sürü olay yaşıyordu ama her zaman sükûnetini muhafaza ederdi. O güne kadar, Erin Davis'le evlenmek üzere olduğu ana kadar da muhafaza etmişti.

Aşk bir erkeğe neler yapabiliyordu! Reed hiçbir zaman duygularını Gary ka-